

Publicerad 2012-08-11 08:57 av Anders Perols

Bristande

En förväntad närhet blev till ett oändligt avstånd och jag hatade mig själv genom gula korridorer. Väsande dörrar, antiseptiska knapptryck. Det var han som skulle dö, och så jag. De stängda ögonen såg aldrig mitt svek, min oförmåga att närvara. Sårskorpan är bortriven nu och minnen rinner ur väggarna som levrat blod.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Anders Perols med Poeter.se id #32285 innehar upphovsrätten